

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

til en forbedring af TV-programmerne, eller har man andre planer med de penge?"

Jeg svarede: „Det står fuldkommen åbent. Hele proceduren er jo den, at radiatorådet må behandle sagen. Derfra går den — rådet er et råd — til ministeriet. Vi tager stilling her, og her bestemmer vi, om vi vil gå videre til regering og folketing med den. Vi klipper ikke denne procedure over.“

Intervieweren: „Betyder forslaget om et tredje program for Danmarks radio, at De er ubetinget tilhænger af Danmarks radios monopol?"

Jeg svarede: „Ja, det er jeg, fordi jeg tror, at vi lettest kan etablere en virkelig ægte forbindelse med dansk folkestyre og dets ånd og dansk folkekultur ad den vej. Og vi har efterhånden, synes jeg, en sådan modenhed i administrationen, at vi virkelig kan lade meningene brydes.“

Der blev spurgt, hvad en musiklinje i radioen, en tredje linje med musik, vil koste. Der er over for mig fremsat den opfattelse, at den vil koste ca. 2 mill. kr. Der er ifølge Gallupundersøgelser konstateret et behov for en sådan musik, og derfor er spørgsmålet, om man vil imødekomme dette behov, som man altså åbenbart ikke hidtil har formået at dække gennem statsradiofonien. Jeg synes, det ville være naturligt, om statsradiofonien påtog sig en opgave over for det således afdækkede behov.

Det ærede medlem talte om pressen — der jo praktisk talt samlet er gået imod reklame i radio og TV — og om, at det var annoncetabet, der bestemte pressens holdning. Det er klart, at et sådant spørgsmål må underkastes alvorlig overvejelse, men jeg tror, at det i en kompliceret situation langtfra er det eneste moment, der har medvirket til pressens stilling.

Det ærede medlem hr. Harald Nielsen var ikke af samme mening som Fyns Tidende, Bornholms Tidende, Vendsyssel Tidende o. s. v. Jeg synes, der er fremkommet overordentlig vægtige og interessante artikler i

Vendsyssel Tidende og en klar linje i Fyns Tidende, svarende til den, som forstander Arne Fog Pedersen, Rødding, har givet udtryk for, da man i sin tid i radioen behandlede spørgsmålet om reklame i radio; forstander Arne Fog Pedersen tog da en meget klar og konsekvent stilling.

Jeg synes, det ærede medlem søgte at forflygtige Nordisk Råds afstemning noget mere, end det efter min mening var rart at høre på.

Det ærede medlem talte om nødvendigheden af konkurrence; men der er jo meget snævre grænser for, hvad der kan blive af konkurrence på annoncepriserne f. eks., når der kun er en eneste radiosender, der kan sende annoncer ud. De fastsættes jo ensidigt; hvordan skal det i det hele taget give konkurrence af virkelig alvorlig karakter på det område?

Vi skal vel ikke drøfte de udenfor liggende problemer om stat og samfund; det ærede medlem var inde på nogle ideologiske udfoldelser. Den tro, som det ærede medlem tillagde mig med hensyn til staten, var for primitiv, bestemt for de mest troende venstrevælgere. Det er det levende samfund, der gennem sine demokratiske funktioner er det fundamentale; staten er kun et redskab, der har værdi i samme grad, som det tjener et sådant samfund.

Det ærede medlem hr. Helge Larsen stillede sig meget skeptisk over for det, som det ærede medlem kaldte en melodiradio, og det forstår jeg meget vel, såfremt man ved melodiradio forstår en popradio, beregnet for mennesker med intelligenskvotient væsentlig under 100. Det kan være helt forståeligt, at det ærede medlem stiller sig skeptisk her; men det ærede medlem burde, synes jeg, ikke stille sig alt for skeptisk over for en musiklinje. Det havde selvfølgelig været bedst, om vi kunne indføre et tredje program efter engelsk mønster, et tredje program, der indeholdt virkelige kvaliteter, således at vi byggede i højden i stedet for at arbejde med en musiklinje, som skal tilfredsstille det behov, der i dag findes på